

Grotesque ~ A Gotik Epik

dening GE Graven

Bab XII

Reims, Prancis ~ Château de Blasi ~ Juni, 1348

~ Sore ing wulan Juni ngrangkul wiwitane srengenge surup sing dicet nalika warna-warna kobong nutupi langit sing wis meh garing. Blasi ngadeg karo raine nempel kenceng ing kaca nalika dheweke ndeleng metu saka jendela kamar turu Alsae ing ndhuwur, ambegane ngembun ing kono nyebabake halo buram cedhak janggute sing kebak. Ing panas musim panas sing bandel sing ana ing kamar, kringet mili ing pelipise. Sanajan ana bekas luka sing ngrusak awak saka daging sing bolong lan warnane sing ana ing sikile, dheweke ngadeg tanpa bantuan lan kanthi kesehatan sing apik banget. Meja kayu ana ing sandhinge, nyangga vas kembang kertas sing kebak bledug sing diwenehake Renee marang Alsae mung sawetara dina sadurunge pertunangan pungkasane ing Crecy. Kelopak kembang sing compang-camping minangka bukti kanggo ngengat sing luwe sing wiwit garing dadi larik tumpukan ing dasar ambang jendela.

"Dheweke kaya barisan semut. Sapa sing bakal ngubur kabeh?" Blasi nggumam; mripate sing berkaca-kaca mandeng menyang kadohan. Ing dalam utama sing nandhani wiwitaning perumahan Blasi, wong-wong sing liwat sing kena infeksi wabah terus-terusan ngantri ing dalam kasebut. Saka titik pandang Blasi sing dhuwur lan adoh, dheweke ndeleng dheweke minangka barisan serangga memedi sing ora ana telas, terus-terusan

ngungsi metu saka kutha sadurunge ilang menyang deso. Enom lan tuwa, sugih lan wong mlarat, wong lanang, wong wadon, lan bocah-bocah—kabeh lan metu kaya langkah pungkasan saka sak kutha, sing wis diukum mati. Ing eksodus massal, umume wong-wong mau mlaku, nggawa barang sithik sing bisa digawa. Liyane, sing meh ora bisa nggawa awake dhewe, kesandhung kaya wong mati sing mlaku. Kadhangkala, kreta sing ditarik jaran sing kebak muatan ngiris tengah kolom sing ngambang ing sisih lor, rodhane meh ora ngliwati dina-dina—mayit mati sing ana ing pinggir dalan. Blasi ngusap kabut saka kaca jendela. "Endi ana lemah sing diberkahi sing cukup kanggo nglebokake sak kutha—utawa kutha-kutha sing ora kaetung? Iki kegilaan sing ora bisa diukur; pageblug iki."

Alsaе nyeluk dheweke saka mburine lan Blasi krungu swarane sing saya tambah tegang . "Yen dheweke nyedhak, aja nganti mlebu, Francois. Kita ora bisa nulungi dheweke. Dakkandhani yen kowe ora bakal!

"Aku wis ngamanake lawang lan jendhela," wangsulane Blasi kanthi prasaja, karo tetep nempelake raine ing kaca. "Kita wis aman kaya sing dikarepake."

Sedhela sadurunge Alsaе ngomeli dheweke; "Aku njaluk kowe ninggalake château! Kita lagi ana ing bebaya gedhe. Demi nyawaku, aku ora bisa ngerti kenapa aku ngidini kowe nyakinake aku liya. Bakal ana kedadeyan sing nggegirisi. Aku rumangsa mung pertanda ala!"

Blasi ora gelem mangsuli; malah dhèwèké nyinaoni dalan sing macet.

"Kita isih duwe wektu, Francois! Rungokna aku—ing mburi kandhang ana dalan sing akeh wit-witane ngliwati alas. Renee kerep narik kretane liwat dalan kuwi. Kita bisa ngemas kreta lan nggandheng jaranmu kuwi—"

Blasi nyetop omongane. "Wis kasep, Alsaе."

"Ora! Lan yen Michael mati amarga kegigihanmu—apa kowe isa nahan kahanan kaya ngono kuwi?" salib? Apa kowé isa, Jean-Francois Blasi?"

"Dheweke slamet," ujare Blasi. "Lan kowe uga slamet. Kanthi kapercayan kita, kita bakal slamet."

Alsaе nggresula lan sambat, "Mung yen Gusti Allah nglilani; lan aku ndedonga muga-muga Panjenengane bakal nglilani."

Blasi manthuk. "Dheweke bakal."

"Luwih saka iku, Francois; aku ora pengin kowe meneng-meneng ngandhani Michael yen dheweke bakal nunggang jaran sing ora tertib kuwi. Kowe kudune njaga jaran liyane, kaya sing dakkarepake."

Blasi ngernyitaké alis lan ndhingkluk. "Apa kudu mikirké bab kuwi manèh?"

"Kita kudu!" dheweke nguwuh. "Kita kudu, yen kowe pengin nyimpen akeh rahasia. Apa kowe ora kelingan aku dadi bojone kakangmu sing sregep lan ibune ponakane keponakanmu?" Apa aku ora tansah mbukak omah sederhana iki kanggo kowe? Apa aku ora tansah ngrawat kowe nalika butuh? Aku dudu wong Inggris, Francois, lan aku ora mateni sedulur-sedulurmu!"

Blasi mubeng; mripate abang lan bengkak. "Ngapa kowe kudu nglarani aku nganti kaya ngene? Apa sing kokkarepake?"

apa sing dikarepake saka aku, yen ora?"

"Aku pengin bebener!" Alsae nguwuh. "Aku njaluk tulung marang kowe."

"Ah." Blasi ndhingluk lan mesem. "Mung sing *bener?*"

"Inggih; kula kepingin mireng Jean-Francois ngendika sedaya bebener ingkang dipundhelikaken Kardinal Blasi saking kula. Punapa piyambakipun saged ngrampungaken panyuwunan ingkang andhap asor menika kangge kula?"

Blasi nggoleki ing kamar nalika dheweke mikir panjaluke sing lugas nanging katon mokal, nanging ora ana perabotan kamar turu siji sing bisa narik kawigatene kanggo nglirowakake dheweke. mandeng kanthi semangat. Dhèwèké nggigit lambe, ndhingluk, lan nggresula abot. "Yen kowé meksa, aku bakal crita kabèh." Dhèwèké noleh mburi lan mandeng metu saka jendhela sadurungé nerusaké; "Lan nalika kowé ngerti bebener, aku muga-muga kowé bisa nemokaké papan ing atimu kanggo ngapura aku lan mungkin ngapresiasi alesan awalku amarga ora terus terang."

Alsae ngelingake dheweke. "Iki *bener*, Francois."

Blasi nurut. "Ya wis, yen ngono. Iki diwiwiti saka kamarku, ing apartemenku ing Château Rouge, ing Avignon, nalika aku tangi amarga ana kunjungan sing ora dikarepke." Dheweke nyender ing jendhela, ndeleng wong-wong sing liwat nalika dheweke ngakoni kabèh—kesempatan sing begja kanggo ndeleng roh Jacques—babagan mlebone sing angel menyang Apocrypha—penemuan Gatestones sing didhelikake dening Tahta Suci—Raja Philip lan Paus Clement, lan rencana paus sing kalebu silihan—Kapten Bourne lan Abbot Vonig, lan pengalamane sing angel ing Biara Gardiens—babagan pambukaan Gatestone—lan, babagan ciloko sing parah lan uwal saka Biara numpak jaran Kapten. Lan sajrone kabèh kenangan sing diungkapake Blasi, Alsae ora ngganggu dheweke. Kesimpulane, Blasi noleh, lan ujar, "Wis, wis cukup. Kabèh, Alsae."

Alsae nuduhake driji sing gemeter menyang meja ing sandhinge. "Koran-koran lawas ing kana; kuwi kaca-kaca sing kokcritakake?"

Blasi ngalihake awake saka meja lan manthuk kanthi rasa salah, ngakoni, "Umume; liyane ilang kabur kanginan." Dheweke noleh, menehi kawigatene maneh menyang papan sing rame dalan. Dhèwèké nggresula. "Ora ana sing kudu dicritakake maneh, Alsae. Nyuwun pangapunten amarga aku ora mbukak sadurunge saiki." Blasi ngadeg lan kaku nunggu teguran sing kasar, nanging mung sepi kaya kuburan sing ana ing antarane dheweke.

Akhire, Alsae ngilangi kasepen sing isih ana kanthi semangat anyar. "Aku ora krungu Michael! Mungkin dheweke ana ing njaba—karo dheweke. Francois!"

"Aja kuwatir; dhèwèké lagi ngaso," Blasi njamin dhèwèké, "Sing aman." Terus ndeleng liwat jendhela, dhèwèké ngalihaké pandangané rada lan ndeleng wit poplar kuna, kanthi pang-pangé sing mrambat.

"Apik banget," wangsulane, swarane luwih santai lan mungkin dicampur karo sethithik rasa guyonan. "Francois, dhèwèké wis dadi wong sing semangat sedina muput —nggawé aku kesel banget. Dhèwèké semangat banget —kaya bapakné. Dhèwèké bakal menangaké atiné wanita sing begja kaya aku. Lan cilaka wong wadon sing kepincut karo pesonane."

Blasi keselek; luh anyar mili ing pipine lan ilang ing janggute.

"Kita slamet," wangsulane, mandeng ing sangisore wit poplar menyang tandha kayu cilik sing ana gundukan lemah ing ngarepe. Dheweke nembe ngubur bocah lanang kasebut sedina sadurunge.

Alsae ngaturake pangakone dhewe; "Aku duwe prekara sing arep dakcritakake karo kowe lan aku uga bakal terus terang. Nalika kowe turu, aku menyang toko roti tuku roti seger. Kowe kudune luwe; masakanmu kebak. Lan kowe bisa uga seneng ngerti yen adhimu bakal melu nedha bengi karo kita." Dheweke mesem. "Lan wektu iki, dheweke wis janji yen dheweke bakal teka sadurunge srengenge surup. Oh, rungokna! Dheweke wis teka saiki. Renee!" Alsae nggresula jero.

"Kowé kudu ngaso. Aku bakal nggawa panganan, banyu, lan spreng anyar," wangsulane Blasi karo muter awak saka jendhela, mripate ndeleng Alsae sing lagi turu ngglethak ing sisih ambene lan teles kringet. Tangane sing alus munggah ngulurake ngliwati kasur, nggantung ing udhara, kaya-kaya ngulurake tangan kanggo nggoleki barang utawa wong sing ora katon. Pucuk driji ireng; lambene sing mesem, peteng lan garing, lan tatapane sing sayu mung mandeng kerutan ing langit-langit.

Dina candhake, Blasi kerja keras ing sangisore wit poplar tuwa, ing antarane gundukan lemah anyar, nyebarake sekop lemah ing ndhuwur kuburane Alsae lan nutupi sedulure pungkasan saka garis keturunan Blasi sing biyen misuwur. Dheweke nusuk sekop menyang lemah lan ngelus-elus oyot sing patah nalika dheweke nemokake kreta sing kebak barang sing diparkir ing lawang ngarep château. Blasi nglindhungi mripate saka sorot srengenge kanggo mriksa wong sing ora diundang kasebut kanthi luwih apik. Kanthi latar mburi wong sing lara, sopir tetep parkir, ndeleng dheweke minangka pengintip sing ora isin. Kain sing dililit ing siraha, kajaba area wuda sing mung menehi celah peteng ing ngendi sepasang mripate bakal ana. Dheweke bisa uga kaya mumi nganggo topi sing amba. Sopir lungguh ing srengenge awan kanthi jas dawa sing nutupi dheweke. Kanthi penampilan sing ala lan raine sing ora katon, yen dheweke ora mbukak awake dhewe ing cahya awan, Blasi bisa uga wis nglumpukake dheweke dadi Pati, Dheweke dhewe, sing diparkir ing kreta mayit. Nanging, nalika penonton sing katon aneh iku ora nuduhake tandha-tandha bakal maju luwih lanjut, Blasi mecat dheweke lan menehi perhatian marang uneg-uneg sing luwih serius lan langsung.

Kardinal njupuk botol cuka sing wis tuwa saka dasar wit lan nyiram isine sing nembe disucikake ing kuburan Alsae, karo ngucapake apa sing wis diucapake Michael kanthi polos.

dianggep minangka: tembung liyane. Pungkasane, tembung wis rampung, Blasi ndhingluk cedhak karo sikile plot lan nutup pandongane kanthi salam pamitan; "Lungaa karo Gusti Allah ing Kristus, Alsae Blasi; garwane Renee Blasi sing tresna; ibune Michael Blasi sing welas asih. Amin." Dhèwèké nandhani awaké dhéwé nganggo tandha salib lan mbungkuk kanthi rasa hormat sing sepi—lan retrofleksi . Lan ing wayah sing sepi; nalika ora ana kicauan manuk; ing swara jangkrik mangsa panas sing monoton; ing panas sing gatel lan ngelu ing dina, ing wayah subuh kahanané sing sepi; lan ing wahyu sing ngganggu manawa panyuwunan pangapura sing diucapake bakal selawase dirungokake ing kuping sing budheg lan mati, Blasi nangis. Dhèwèké ambruk ing dhengkul lan tiba ing ndhuwur gundukan, nglumpukake lemah dadi gumpalan-gumpalan sing diremet kaya-kaya, dening sawetara wong sarana ilahi, pangerten sing luwih kuat babagan wayahe iki bisa mbantu meksa Alsae metu saka kahanane sing wis ora bisa diendhani. Ing kana, ing sangisore wit poplar, ing antarane tangane sing reged lan tangisan sing nggegirisi, banjir tangisan nyiram lemah. Lan ing kana, ing sangisore wit poplar, Blasi ngrasakake nikmate rasa kuciwane nalika dheweke ngrasakake kekosongan sing luar biasa, nglelebke awake dhewe ing campuran pengalaman kepungkur lan kasusahan.

'Sugeng tindak, Monsieur!' Telpon sing ora dikarepke mau nggawe Blasi kaget, dumadakan dheweke kaget. kanggo mikir. Dheweke mlumpat ngadeg lan muter kaya penjahat sing ora curiga, ngusap mripate lan nemokake sopir sing arep teka lan kretane sing lagi goyang. Wong liyo mau nyopot topine , mbukak kain sing nutupi sirahe, lan ngupas jas dawane. Dheweke nuduhake awake dhewe minangka wong lanang setengah baya kanthi rai cekung lan janggut kandel. Lingkaran peteng sing katon ing sangisore mripate nuduhake yen dheweke minangka wong lelungan sing kesel. Kanthi pendekatan alon, sopir ngobahake tangane kanggo nampani. *"Apa sampeyan gelem menehi komentar?"*

Blasi mrentahake dheweke, karo ngangkat tangane sing nyekel, "Tangkep jaranmu!" Dheweke mlayu saka ngisor wit lan nyingkir menyang papan sing jembar. "Aja maju maneh!" Kusire langsung mandheg lan jarane protes kanthi anggukan kaping pirang-pirang marang kendhali sing kenceng. Blasi nuduhake château nalika dheweke mbengok, "Sing duwe omah gedhong iki mimpin tentara! Ayo lunga, saiki, utawa bakal dipateni ing tangane!"

"Aku njaluk ngapura, Jean Labatut, " sing duwe kreta nguwuh, ngenalake awake dhewe; "Aku pedagang kondhang saka Marseilles. Nyuwun pangapunten amarga ngganggu sing duwe omah gedhong; nanging, aku bakal ngapresiasi banget yen bisa ketemu karo dheweke, yen aku oleh pakurmatan." Dheweke ngusap bathuke ing lengene. "Sampeyan duwe janji saka priyayi yen aku ora bakal nggawa niat ala—mung pandongaku lan janji niat apik, sing bisa diapresiasi banget ing dina-dina sing angel iki."

Blasi nyedhaki kreta, mriksa dheweke. "Ungkapna niat apikmu."
Wong lanang mau watuk-watuk, mung manthuk lan nuding nganggo driji

ngisor wit poplar sadurunge mangsuli kanthi serak; "Kowé nyiyapake kuburan anyar." Dhèwèké ngulu ludah lan ngresiki tenggorokane. "Iki lemah *suci*, ta?"

"*Iki lho,* " Blasi negesake.

"Diberkahi *kanthi bener—dening* imam ?"

"*C'était ainsi,* " dheweke ngonfirmasi maneh.

Wong lanang mau nggresah lan nliiti pekarangan kasebut kanthi tliiti kaya-kaya nggoleki sesuatu sing khusus kanggone. "Lan pira bagean saka pekarangan iki sing disucekake?" Mripate bali mandeng wit kasebut lan dheweke ndeleng, saka pang-pang sing paling dhuwur nganti tekan oyode.

"*Cukup; apa sing kokgoleki?*"

"Menawi bendara ngidinake, kula kepéngin ijolan kaliyan panjenenganipun, layanan prasaja kanggé sadaya barang dagangan kula."

Blasi nyawang sekilas lawang mlebu château. "Dheweke ora ngomong karo sapa wae, kajaba aku. Critakake babagan usulanmu lan aku bakal enggal ngaturake."

"Inggih. Kula kepéngin —menawi bendara kersa—" Wong lanang mau ngringis lan ngeruk klambine sing reged jenggot, mikir kepiye carane ngaturake niyate sing apik. "Tulung kabari yen ana pedagang teka nggawa kreta pedagang sing kebak barang dagangan kanggo nyukupi kabeh omah gedhonge sajrone pirang-pirang musim." Dheweke ndeleng saka mburine lan mriksa barang-barange sadurunge nyebutake inventaris minangka pedagang sing efektif, sing wis diasah kanthi apik dening pirang-pirang taun kerja keras ; "Aku duwe biji-bijian seger, woh-wohan garing, daging asin lan daging legi. Aku duwe lenga lampu, bubuk wangi, balsem, kain, kulit, lan obat-obatan. Aku duwe akeh uyah lan kabeh jinis rempah-rempah kanggo ngobati lan nambani. Aku duwe wesi masak, potongan po ngladèni piring-piring perak lan emas, cocok kanggo omah-omah mulya. Uga, aku duwé tong anggur paling apik ing Prancis sing durung tau diolah." Dhèwèké noleh, mandeng mripaté Blasi, manthuk, lan ngulurake tangané marang jaran lan kretané, kanthi serius ngucap, "Lan tunggangan sing apik lan kreta sing kuwat iki uga minangka bagéan saka barterku, yèn bendara gelem. Tulung kabari dhèwèké—kabèh iki, bakal dakwènèhaké marang dhèwèké, yèn dhèwèké mènèhi aku mung sing prasaja panjaluk."

Sanajan kahanane kurang apik, pedagang kasebut nuduhake penampilan sing apik banget nganti bisa nggambarake konsentrasi Kardinal sing uga licik. Blasi mriksa sikil, untu, lan mripate jaran kasebut lan nemokake yen jaran kasebut minangka jaran enom sing berotot kanthi wulu sing ora cacat sing katon kaya abang tuwa nalika kena sorot srengenge. Dheweke nyipitake mripate, curiga muncul ing njero ati. "Lan apa, panjaluk sing prasaja iki ?"

Wong lanang mau obah ing kretane. Dheweke ngresiki tenggorokane lan kandha, "Aku kena pageblug iki . Nanging, minangka gantine kabeh sing dakduweni, aku mung njaluk supaya aku diwenehi lemah suci kanggo dikubur kanthi bener."

Blasi mundur pirang-pirang langkah lan nggegem driji ing ngarepe, mikir bab sing ora biasa

panyuwunan. Dheweke ndeleng antarane kuburan poplar lan pedagang sing lara sadurunge nyoba nyingkirake usulan wong liyo sing keganggu. "Aku ora percaya maneh—Wong lanang mau nyela, "Aku njaluk tulung!" Dheweke nuduhake menyang mburi pekarangan. "Aku isa tetep ana ing njaba château, ing kreta; mburi kana lan cedhak garis alas. Aku ora butuh perawatan babar pisan." Dheweke ngusap gulu nganggo kain lan nerusake panyuwune; "Wektuku cendhak; mungkin sedina maneh lan aku ora bakal dadi beban maneh. Aku ora njaluk watu kanggo nandhani aku—mung sebidang tanah ing lemah suci."

Blasi mriksa kanthi tliti kreta dagang kasebut, sing nggawa barang sing nyengsemake lan katon wis diowahi banget saka desain asline. Akeh papan vertikal sing dhuwur, diikat ing saben sisihe, kabeh ngemot pengikat logam sing digunakake kanggo ngiket tali ing antarane, lan liwat tumpukan dhuwur bekal sing dikemas rapet sing disimpen ing njero kreta. Kepengin weruh kepiye rodha kreta bisa nyangga bobot kasebut, dheweke weruh ambane sing ora umum. Mripate Blasi mandeng pinggir paling ndhuwur tong anggur cilik sing katon katon saka mburi karung goni. Dheweke narik napas jero lan ndeleng saka mburi pundhake, ngliwati mburi château, liwat lapangan suket sing kandel, lan menyang deretan alas sing luwih adoh sing nandhani wates sing luwih peteng saka pekarangan. Dheweke noleh maneh menyang wong lanang kasebut lan ndeleng raine kanthi cahya sing apik, ngrasakake tawaran pedagang kasebut minangka asli. Sawise kabeh, Pati katon wis nanggung klaim, awake dhewe wis katon lan mateng ing tatapan wong lanang kasebut sing kebak kuwatir. Blasi ngerti pratandha lan tandhane—aura nasib, kematian, lan pepeteng holistik sing ora bisa disalahake kanthi lahiriah ngipat-ipati anane wong lanang kasebut kaya cahya ireng sing isih ana.

Kardinal menehi isyarat marang dheweke nalika bali menyang wit tuwa. "Pindhahna kretamu menyang barisan alas." Dheweke njupuk sekop lan mlaku menyang lawang mburi château nalika dheweke nguwuh; "Tetep ing kono nganti aku bali karo wangsulane." Kusire nurut, mbelah segara suket nalika dheweke kanthi ati-ati ngarahake kretane liwat lapangan tebu coklat dhuwur sing remuk ing sangisore rodhane.

Blasi mlebu château lan mlebu ing perapian lan area pawon; dhèwèké nyender sekop ing pojokan sadurungé nutup lawang. Dhèwèké ngadeg lan ngusap kringet saka mburi gulu, ora nggatekake ambu muntah lan empedu sing nguntal dhèwèké nalika dhèwèké mikir apa sing kudu ditindakake karo tamu anyaré sing lagi sekarat—wong sing duwé kargo sing cukup kanggo nyedhiyakaké cadangan sing cukup kanggo sasi-sasi mangsa sing bakal teka. Blasi ngerti manawa, kanthi pageblug sing saiki ngobong kutha Reims sing cedhak, wong lanang kasebut nggawa grobagé, mungkin luwih akèh bekal tinimbang sing ana ing kabèh toko ing kutha kasebut. Nanging, sanajan kanthi perhatian sing tulus marang akal sehat; lan karo kabèh sing dijanjekake pedagang kasebut

dheweke, tong anggur kasebut paling utama ing pikirane minangka ramuan sing nggodha, sing dirasakake Blasi minangka bahan pokok saka uripe sementara, yen dheweke arep nglelebke kenangan sing ngganggu Michael lan Alsae. Luwih saka panganan utawa urip dhewe, anggur kasebut cukup kanggo nenangake rasa salahe—kanggo nenangake ati nurani, sanajan mung kanggo sedhela.

Dhèwèké sambat, nendhang-nendhang liwat sampah sing kasebar nalika nyedhaki jendhela sing ana garis-garisé. Dhèwèké ngobahake tangane liwat gerombolan laler biru lan ijo, ndeleng liwat kaca sing reged, lan ndeleng liwat lapangan sing kebak gagang kanggo ndeleng barang dagangan pedagang sing paling dhuwur, saiki diselehake cedhak garis alas mburi. Ana sosok sing obah lan Blasi nemokake wong lanang sing saiki ngadeg dhuwur ing kreta lan ndeleng-ndeleng, ketoke lagi mriksa pekarangan sing akeh wit-witan. Blasi mesem sadurunge ngomong karo pedagang kasebut kanthi bisik-bisik lan sikap sing dhuwur; "Oh, wong sing lagi sekarat; apa kowe ora bisa ngrasakake kekuwatane?" ing saben ambeganmu? Ana ing endi-endi— infestasi bosok sing saya tambah ing saben obahe kita. Pati iku ora bisa mati— inti urip sing bakal luwih suwe tinimbang kita kabeh." Dheweke mesem kaya wong mabuk lan mlaku adoh saka jendela.

Blasi mandeng lantai sing semrawut nalika esemé ilang ing sangisore raine sing saya atos. Alise mudhun karo rahangé sing kenceng, mripate sing siji lan apik katon kaya bolongan ing watu-watu ubin. Mung nalika semana dhèwèké ngerti ambu ora enak sing nyebar ing sakubengé. Lan mung nalika semana dhèwèké ngakoni tampilan sing apik lan presentasi still life sing ana ing tengah ruangan— yaiku meja gedhe sing dipahat kasar lan isine sing grafis. Meja kasebut katon kaya altar kurban sing wis digunakake, kanthi tumpukan linen reged sing tumpah ing ndhuwur lan sisih-sisine. Noda getih lan kotoran awak liyané nguatake kain kasebut dadi lapisan kaku sing ora teratur. Ing tengah-tengahe, ana wastafel kayu sing kerak minangka bukti saka usahane sing sregep kanggo adus lan ngumbah demam. Laler main ing pinggire lan Blasi nggegem lambene, mandeng tontonan kasar kasebut.

"Ora!" ujare karo ngeduk sampah. "Kowé ora bakal tau—"

Blasi nyekel sisih meja lan ngobahake awak, nggulingake meja kasebut menyamping nalika mangkuk kasebut nabrak lantai. Mendhung laler muncul lan ruangan kasebut dadi rame terus. "Ora bakal!" Dhèwèké mlumpat mundur, kanthi panik nggoleki tembok lan langit-langit ruangan kaya-kaya nggoleki sesuatu sing khusus. Blasi ngelungké tangané lan muter awaké, ngguyu lan njerit marang kabèh pager, "Deloken aku! Aku isih ana ing kéné! Kowé ora nindakké apa-apa! Kowé ora kena ndemek aku! Kowé wedi karo aku! Kowé ora bakal—"

Blasi nabok laler-laler mau, ngobahake tangane ing sirahe, lan sikile kesasar ing sampah. Dheweke nggebug makuthane ing lantai kanthi kekuwatan sing cukup nganti pikirane goyah. Lan dhèwèké meneng waé kaya wong mati, kenangan swarané Michael ngganggu dhèwèké: 'Aku'

bakal dadi malaikat lan duwe swiwi— lan mabur— cepet banget— supaya Iblis ora bisa nyekel aku!" Blasi sambat lan mbukak mripate lan nemokake tangane ing jejere raine, laler sing ndhelik ing ndhuwur buku-buku driji sing kegores. Kanggo sawetara wektu, dheweke turu ing watu-watu lan ndeleng serangga kasebut nggosok sikile, mripate sing abang gedhe banget mandeng dheweke. Banjur mabur lan mubeng ing ngarep raine nalika swara Michael terus ana ing pikirane: *'Kaya 'iki, Pakdhe Francois! Kaya angin? Deloken sepira cepete aku?'* Laler mau madhangi raine Blasi sedhela, mriksa bekas luh anyar sing netes saka pucuk irunge.

Ing sangisore laler sing rame, turu ing alas Blasi sing biyen diidam-idamke lan khas, Kardinal nyingkir menyang jero pikirane, lan menyang wilayah sing ora ana hubungane karo wektu lan ruang—menyang papan ing ngendi rasa surem, sengit, lan kebingungan bisa nyampur karo kenangan sing kleru lan impen sing ngganggu kanggo nuduhake kahanan njaba sing nggegirisi lan ora wajar saka rasa puas sing lara, sinisme sing grotesk, lan ramuan sing ora wajar saka kenangan lan refleksi sing ora cocog, kabeh lair lan ditempa saka sawetara blumbang ireng sing tenang saka kegilaan sing hina. Ora ana sing tajem swarane kaya kayu sing retak utawa kaca sing pecah— sanajan ora ana swara dentuman, *gedebuk*, *suwek*, utawa *gemerincing* sing bisa nuduhake barang sing pecah. Ora ana apa-apa, kajaba sepi sing ora pedhot; nanging ing sepi ing kahanan transendensi sing sepi lan murni, pikirane Blasi kesasar, sanajan mung sithik.

Sikap Kardinal owah total nalika dheweke mesem lan lungguh jejeg ing lantai. Dheweke ngelus rambute sing liar lan nggoleki tembok ruangan, mripate sayu lan muter-muter kaya wong mabuk. Dheweke manthuk, mesem. "Aku *ngerti*." Dheweke ngadeg lan ngusap rereget saka sikile sing nganggo celana. "Pancen, aku *ngerti*," wangsulane, nglebokake tangane ing pinggul, terus ngomong karo tembok, "Kowe njupuk saka aku amarga kowe pengin nyiksa aku kanthi rasa kelangan sing paling *jero*—lan nglindhungi aku saka efek wabah donya iki, nalika kabeh wong liya tundhuk, amarga kowe pengin aku tetep urip supaya aku bisa menehi kowe urip sing dawa lan susah, sing bakal kok pangan selawase." Dheweke nyingkirake tembok kanthi lambaian sing nesu, ngumpulake awake dhewe. " *Lungaa* saka aku—Oh, Pati lan Putus Asa sing Suram—aku duwe tamu *sejati* sing ngenteni ing swiwine, sanajan mung kanggo mantra." Dheweke mbenerake klambine, ngadeg kaya pejabat tinggi sing ngarep-arep ana pamirsa, banjur metu saka château kanthi mesem alus, alis dhuwur, lan dagu diangkat.

Blasi mlaku ngliwati suket-suket sing dhuwur lan mandheg ing tengah-tengahe, ngundang pedagang lan menehi isyarat supaya dheweke nyedhak. "Gawanen awakmu lan kretamu menyang lawang mburi château! Sing nduwe omah nampa tawaranmu— anggur lan bekal minangka ijol kanggo kamar, mangan, lan panguburan sing pantes!"

Bakul mau nggeleng. "Luwih becik aku tetep ana ing kene, supaya bendarane ora ngundang pageblug menyang omahe!" Blasi ndeleng dheweke mudhun saka kreta lan ngilang ing kebon tebu, mung swarane sing nandhani arah panggonane nalika dheweke nerusake, "Yen bendarane kersa, aku bisa tetep ana ing sangisore wit-witan iki nalika para prajurite mbongkar kreta!"

"Dheweke ora pengin," ujare Blasi, nglambaikake tangane kanthi tangan sing nampani, lan nambahake, "Angker sing isih ana, utawa Tangan Pati sing langsung ana ora dadi perhatian sing penting kanggo sing duwe omah, *Accueillir, Monsieur Labatut!*"

Kejaba swara jangkrik sing mendesis, sepi sedhela ing sawah sadurunge pedagang mau takon marang Blasi, "Apa dheweke uga lagi sekarat?"

"Dheweke ora. Saiki gawanen awakmu lan kretamu, lan mung sawise kuwi dheweke bakal ngabulke panyuwunmu." Ing sadhuwure suket, Blasi weruh wong lanang mau munggah menyang kretane lan nyetir kretane menyang dheweke.

"Apa bendara duwe pendeta ing omahe?"

"Dheweke nindakake, kanggo mantra, lan dheweke bakal ngurus kabutuhanmu." Blasi menehi isyarat menyang chateau nalika dheweke bali menyang lawang mburi.

"Apa kowé pandhita kuwi?"

Blasi nyeluk saka mburine, ora ketinggalan langkah. "Kaya sing wis kokngerteni, aku esuk. Pentahbisan, absolusi, lan upacara pungkasan koyone dadi kekhawatiranku akhir-akhir iki. Ayo! Aku duwe kamar kosong lan ngelak anggur."

Pedagang mau parkir kretane ing jejere lawang mlebu lan wong loro mau wiwit mbongkar barang-barange, numpuk isine ing area pawon omah gedhong. Nalika meh kabeh bekal wis dipindhah menyang omah, pedagang mau nyopot karung gandum saka pundhake, dilebokake ing njero lan ing ndhuwur karung sing padha sing uga ditumpuk dening Blasi. Pedagang mau nggresula lan sambat kanthi ambegan abot nalika dheweke nyender ing meja sing ambruk; "Aku ora ngira yen aku mbongkar kretane dhewe minangka bagean saka ijol-ijolan." Dheweke mriksa lawang mlebu njero sing mlebu luwih jero menyang omah lan ing ndhuwur. Dheweke nggresula, ngusap kringet saka bathuke, lan takon marang Blasi, "Ngendi wong-wong sing duwe omah? Iki ora masuk akal; apa dheweke turu? Aku sekarat nalika mindhah bekal iki supaya tetep urip." Dheweke nggeleng lan ngringis. "Lan apa sing ana ing kene? Ambune—limbah—kepriye sing duwe omah ngidini—" Pedagang mau mriksa kain linen sing kebak laler lan reged banjur noleh menyang Blasi, nyinaoni dheweke. "Pati wis teka. Kowé siji-sijiné sing slamet ing chateau, ya?"

Blasi nyedhaki dheweke, nyender ing meja, lan nggelengake sirahe. Dheweke mandeng pedagang kasebut kanthi cetha lan mesem. "Pati wis ninggalake papan iki. Lan sejatine, ora ana prajurit; nanging bendara *ana* ing kene."

"Aku ora krungu watuk utawa wahing—ora ana tandha-tandha urip, kajaba laler sing ngganggu iki," dheweke mbantah,

ngempet lambene lan ngobahake tangane sing ngusir ing ngarepe. "Apa kowe kuwi guru?" Blasi mesem. "Kaya aku dhewe, aku mung bisa gumun kok isa dadi wong sing misuwur lan ilusif banget." Dheweke nyawang sakubenge ruangan kanthi ekspresi curiga sing serius nalika dheweke bisik-bisik marang pedagang, "Bendarane ngrungokake kita sanajan saiki."

Wong lanang mau nyipitké mripaté sadurungé nggoleki sak ruangan lan ngomong banter banget nganti swarané muni, "Sajrone umurku, aku wis mlaku kanthi terang-terangan ing antarané para Raja lan para para pengikut." Dhèwèké nyangga tangané ing pinggul lan ngomong marang tembok; "Aku Jean-Baptiste Labatut, Broker Utama impor wétan." Nalika ora krungu wangsulan nalika ngenalake awake dhewe, dhèwèké takon marang Blasi mung karo bisik-bisik, "Yen majikané misuwur kaya sing kok omongké, mula dhèwèké bisa uga duwé jeneng sing aku ngerti?" Dhèwèké nyedhak. "Gelaré?" Blasi ngelus-elus pundhake wong lanang mau. "Oh, kabeh wong ngerti dheweke. Lan rauh maneh, kowe bakal ana ing ngarsane dheweke. Kaya dene kabeh kancane, aku curiga dheweke ngenteni kowe kanthi rasa ora sabar. Saiki, ayo ngombe anggur, ya?" Dheweke ngajak wong lanang mau obah lan banjur metu saka château.

Kardinal muter kreta lan mriksa lencana samar ing tong anggur nalika pedagang nyedhaki dheweke. "Yagene gelare kudu didhelikake banget nganti kowe ora bisa ngbisiki marang aku?"

Blasi ngangkat bahuné. "Iki dudu rahasia. Master kasebut njawab akeh jeneng, nanging jeneng asline yaiku Pati." Dhèwèké mbalik manèh menyang tong, karo nambahake, "Jeneng sing umum nanging mulya — piyé menurutmu?"

Bakul mau pucet lan mundur. "Aku mikir yen pandhita milih tembung-tembunge kanthi ora becik, ngelingi kahananku."

"Maksudku, kowé ora duwé niat ala," wangsulané Blasi sadurungé nuduhaké rong kuburan ing sangisoré wit. "Kaya aku ora ateges ora ngajèni wong-wong mau. Aku mung weruh apa sing ora bisa tak pungkiri. Pancen, aku ora kepéngin ndeleng apa-apa ing sangisoré wit kuwi; nanging, aku ndeleng kuburan. Aku ora kepéngin luwih saka ngerti yèn sedulur-sedulurku gugur kanthi wani ing Bethany, dudu Crecy, banjur nemokaké yèn dhèwèké tangi saka pati; nanging, aku ndeleng rainé mung ing impenku. Aku ora kepéngin ndeleng apa-apa sing lelungan ing dalan-dalan Reims; nanging, kutha iki sibuk karo pati—kowé, kalebu, lan saiki aku kudu ngubur liyané.

Lan aku kepengin ngaso sikilku sing kesel lan ngombe anggur; nanging, kita ana ing kene, ing panas banget awan, karo tong anggur isih ana ing kreta lan nglipur majikane sing aku sengit banget: Pati." Blasi megap-megap lan mlebu ing kreta.

Labatut ngetutake dheweke, takon, "Sedulur-sedulurmu ana ing sangisore wit?"

"Ora. Pati ana ing sangisore wit—ana ing endi-endi. Bendarane uga wis ngaku aku—aku uga wis mati."

Blasi nggresula, miringake tong kasebut alon-alon nalika dheweke menahi instruksi marang

bakul babagan mindhah tong kanthi ati-ati; "Saiki, kita kudu alus karo dheweke, supaya dheweke ora bisa lolos saka kita." Dumadakan, jaran kasebut sentak, mindhah kreta lan nyebabake bakul tiba ing tong. Wadhah kasebut muter menyang mburi kreta nalika Blasi nglintasi dheweke, nyegah supaya ora nabrak lemah. Dheweke nyekel tong kasebut ing panggonane nganti anggur mandheg ing njero. "Alon-alon, aku kandha! Kowe mlaku kaya sapi!" Dheweke mandeng raine bakul sing mesakake sadurunge nyelehake sirah ing ndhuwur tong. Banjur dheweke narik ambegan jero. "Mungkin aku ilang pikiranku kanggo sementara. Nyuwun pangapunten, Jean-Baptiste. 'Iki mung pikiranku kuwatir; yen iki anggur sing istimewa, kaya sing wis koksebutake."

Pedagang mau ngusap kringet saka mripate lan nggremet menyang mburi kreta, karo ngucap, "Iki anggur paling apik ing saindenging Prancis." Dheweke mandheg ing sandhinge Blasi, mesem, lan bisik-bisik, "Lan aku uga nyakseni sawijining bab—yaiku pendeta sing wis mati ngelak banget kanggo anggur istimewa. Apa kita bisa nuruti dheweke?"

Blas mengangguk.

Wong loro mau nyambut gawe nganggo tong, nyelehke sepasang papan pendaratan ing kreta kanggo ngurangi muatane.

Labatut nyetel nada salah sawijining papan lan nahan watuk. "Kowé ngerti nèk aku lagi kena pageblug, nanging kowé ora njaga jarak karo aku. Koyone Gusti Allah wis mberkahi kowé, ta?"

Blasi mandheg meneng. Dhèwèké ngeruk jenggoté lan mikir, mriksa drijiné sakwetara sadurungé manthuk. "Katone ngono. Lan kaya sing wis tak deleng sawetara wektu kepungkur, malaékat cilik mudhun ing tanganku lan nyiritakake kabeh." Dheweke nyender ing mburi kreta, nggigit gesekan ing buku-bukune. "Banjur dadi jelas kanggo aku yen pitakonan sing angel ora duwe jawaban sing angel, nanging sing prasaja. Iku mung katon angel amarga dudu bagean saka apa sing dikarepake saka wangsulan. Dadi, pangarep-arep kita asring ndhikte apa sing bakal kita tanpa minangka wangsulan sing bisa dipercaya kanggo pitakonan kita. Apa kowe gelem nampa aku?"

"Ora, aku ora," bakul mau ngakoni. "Aku mung takon pitakonan sing prasaja. Yagene kowe ora mati, kaya kabeh wong ing sakubengmu?"

Blasi nyingkir saka kreta lan ngguyu, karo ngulurake tangane tandha mriksani.

"Ngerti? Malah kowé ora bisa ndeleng jawaban saka pitakonanmu amarga kowé ora bisa ndeleng masa lalu apa sing kokkarepake kanggo dideleng."

Labatut njenggirat. "Aku weruh, kowe latihan ngomong bunder-bunder utawa, kowe ora gelem mangsuli aku, utawa ana sing ora beres karo kowe."

"Ah!" Blasi mbengok karo nuduhake drijine ing udhara. "Kowé njawab pitakonanmu dhéwé senajan kowé ora gelem nampa iku minangka jawaban."

Bakul mau nggresula lan nyender ing kreta. "Yen ngono, endi sing bener? Kowé ora gelem mangsuli aku?"

"Ora, sing terakhir iki sejatine— ana sing ora beres karo aku." Blasi ngempet lambene lan ngringis sadurunge nerusake. "Nalika kowe takon kenapa aku ora mati kaya wong liya, kowe ngarep-arep yen aku bisa mati. Apa kowe ngerti yen kowe ora bisa ndeleng ngluwihi uripku ? Kaya sing wis dakkandhakake, aku ora mati amarga aku wis mati." Dheweke ngguyu. "Ing wong mati ora bisa mati—ora ana pati sing kapindho."

Labatut ngadeg saka kreta. "Kowé ora guyon. Kowé pancen percaya karo omonganmu, ta?"

"Ngerti? Wangsulane ora angel, kok —mung beda karo sing kokkarepake ." Blasi manthuk karo ngedip.

Bakul mau ngusir Blasi lan ngusap kringet ing bathuke sing lagi trenyuh; "Dina iki cendhak. Aku saya ringkih lan kowe mesthi butuh ngombe. Kita duwe tong anggur sing kudu dipindhah lan pemakaman sing tepat sing kudu diatur. Apa iya?"

Kantheni tliti, wong loro mau kasil mindhah tong mau menyang pawon, diselehake jejeg ing pojok paling njero ruangan. Bakul mau ndhingkluk ing ndhuwure tong mau, karo megap-megap abot. Blasi ngglethak ing tembok lan ngatur ambegan. "Ngendi para pengawal kraton nalika sampeyan butuh?"

Bakul mau nyawang munggah marang dheweke. "Penjaga sing endi?"

Blasi nggelengake sirahe lan ngusap pundhake. "Penguasa utawa ora, kita mindhahake —kita butuh." "Kita? Kowé butuh iku."

Blasi nyingkir saka tembok, mbungkuk, ngangkat sikile sing clana, lan njupuk pecahan anggur saka tong anggur, sing dirasa ana ing jejere dhengkule. Dheweke ngorek tatu kasebut nalika ngomong. "Ora, kancaku; bagean sing paling nglarani saka pati yaiku jam pungkasan, lan kowe bakal njaluk anggur iki, nalika wektune wis tekan."

Sudagar mau ngeruk raine lan ngadeg jejeg nalika mriksa sikile sing katon, kantheni kulit sing kandel, bolong-bolong, lan warnane wis luntur banget.

Blasi nyopot serpihan kayu saka dhengkule, ndilat jempole, lan ngusap getihe.

Dhèwèké ngadeg lan nemokaké raut jijik saka bakul mau . "Kuwi mung serpihan—aku bakal urip." Blasi mesem.

"Pancen, kowé bakal," wangsulane bakul mau, "Luwih saka umume."

Esemane Blasi ilang. "Apa sing kokkarepake?"

"Maksudku, kowé koyone diberkahi utawa dikutuk supaya urip luwih suwe tinimbang kita kabèh. " bakul nuduhake sikile. "Kowé nduduhake aku kobongan sing bakal mateni wong liya."

Lan kowé ana ing kéné, karo aku—karo pageblug ing sandhingmu —lan kowé luwih kuwatir karo pecahan serangga tinimbang karo pati." Pedagang mau manthuk, raine curiga. "Kowé kayané duwé luwih akèh perkara tinimbang pati. Sapa kowé?"

Blasi mesem lan ngangkat alis, pura-pura misterius. "Mungkin aku diberkahi malaikat?" Dheweke nentremake pedagang kasebut kantheni nepuk pundhak sadurunge

ngeterake dheweke munggah undhak-undhakan. "Mung Gusti sing ngerti apa sing paling apik kanggo kita kabeh. Saiki, aku bakal nglebokake kowe. Kowe bakal kepenak. Ora kaya kahanane sing ana ing ngisor, "Kamar turu ing ndhuwur rapi lan resik." Dheweke mesem. "Sakabèhé, panggonan iki kaya swarga lan neraka, kabèh digabung dadi siji omah." Pedagang mau nyoba mandheg ing undhak-undhakan lan ndeleng dhèwèké, nanging Blasi meksa munggah. "Aja kuwatir. Kaya sing wis disepakati, aku bakal ngurus kowé—lan mesthekake yen pemakamanmu pantes kaya pemakaman wong sing pantes diukum déning Gusti Allah. Saiki, kowé kudu ngaso. Lan kita bakal ngrasakaké kesenengan karo anggur sing apik lan kanca-kanca, bengi iki."

Wektu liwati nalika Blasi ngenggoni tamune sing lagi sekarat, menehi dheweke keramahan ing kamar turu ndhuwur Alsae . Dadi, pedagang kasebut turu nalika dheweke parkir kreta ing cedhak kandhang lan ngrawat jaran sing nembe dipikolehi. Dheweke menehi panganan lan ngombe kewan kasebut, pungkasane ngamanake ing kandhang pungkasan sing biyen nyimpen jaran ireng liar, sing lolos. Pirang-pirang jam kepungkur lan, ing sangisore cahya lentera lan lintang, dheweke bali menyang château. Dheweke nguripake lampu minyak, nutul tong, lan nggugah tamune sing lagi leren nganggo rong gelas lan anggur sing cukup ing mangkuk kayu kanggo nggawe sepasang jaran mabuk.

Blasi nggeser wastafel lan gelas anggur ing ndhuwur meja samping amben. "Kowé wis turu suwé banget . Kepriyé perasaanmu?"

Wong lanang mau banjur lungguh ing sisih amben. "Kaya-kaya diidak-idak dening "Setan dhewe," dheweke sambat. Kringet mili ing raine. "Aku ngimpi yen kita lagi ngeduk kuburanku. Nanging, lemahé wis ilang. Aku nggoleki lemahku. Gusti." Blasi ndeleng dhèwèké nyusuri ruangan kaya-kaya isih nggoleki. Banjur dhèwèké weruh wadhah cuci piring lan gelas. "Kowé sing ngetok angguré?"

"Inggih. Pripun?" Blasi dadi tuan rumah, njupuk loro gelas kosong lan ngulurake siji menyang tamune.

"Mungkin sakcepete," wong lanang mau ngusap tenggorokane lan ngulu atos, raine kusut kaya-kaya lara. Blasi mbalekake loro gelas ing jejere wastafel lan nyedhaki jendela. Dheweke nyilangake tangane ing mburine lan mandeng metu menyang dalan ngarep. Sawetara obor ing kadohan obah ing baris, alon-alon ngambang ing pepeteng kaya-kaya kolom momok geni sing males sing mbuktekake eksodus massal sing terus-terusan saka Reims. "Kowé kandha nèk jenengmu Labatut?" pitakoné Blasi.

Wong lanang mau watuk lan ngresiki tenggorokane. "Jean Labatut."

"Aku koyone isih kelingan." Blasi muter awak lan mandeng sepatu bot pedagang kasebut . "Kowe kandha yen kowe asale saka Marseilles?"
"Marseilles, ya."

"Coba critakna, kepriye carane kowe bisa oleh anggur iki?" pitakone Blasi karo manthuk menyang wadhah cuci piring.

Ya, aku asale saka Avignon, nanging asline saka Marseilles. Aku ninggalake Marseilles nalika pageblug pisanan teka.”

“Aha!” Blasi njepret drijine. “Kowé Jean-Baptiste Labatut; pedagang Avignon sing tokoné ana ing ngarep pandhe wesi—mudhun ing dalan sing nuju menyang pemakaman Curia , ta?”

"Aku—Iya. Kepiye carane—"

Mesem, Blasi mlaku nyedhaki amben, ngusap-usap janggute, kaya-kaya mbukak misteri.

"Lan armada kurir kreta sing setya nindakake lelungan rutin menyang pelabuhan Marseilles, ing ngendi dheweke diam-diam ijol-ijolan tong anggur karo kapal dagang Genoa ing ijol-ijolan karo impor sing asale saka Kaffa lan menyang Genoa.”

"Apa kita wis tau ketemu sadurunge?" pitakone bakul mau.

"Nanging, dudu anggur sembarangan, elinga." Blasi ora nggatekake pitakone lan nuding , "Fermentasi swarga saka woh-wohan sing paling apik — tong-tong iki asale langsung saka Gudang Agung papan dununge Yang Mulia : Istana Kepausan ing Avignon." Blasi mesem sinis.

"Kowé kok ngerti iki?" Bakul mau ngobahaké awaké ing kasur, katoné nggambaraké rasa ora nyaman sing saya tambah.

Nanging, Kardinal nerusake, nerangake pidhatone. "Aku kepingin weruh kepiye carane wong Genoa ora nate nggatekake akeh bedane nalika mbandhingake kapal-kapal kasebut." cathetan kanggo apa sing diudhunake. Lan aku uga mikir kepiye para juru tulis inventaris kraton ora weruh akeh tong anggur sing ilang.” Blasi mesem marem. “Mesthi wae , aja nganti ana bagean saka barang dagangan kapal , utawa bagean saka tong paus sing dicathet minangka inventaris, wiwitane.”

"Kowé dudu pendeta. Sapa kowé?" Pedagang mau mandeng dhèwèké kanthi mandeng.

"Aku sejatine Kardinal."

"Lan aku iki jaran mabur," wong lanang mau ngidoni.

Blasi ngguyu. "Aku ngenali tandha ing tong anggur sadurunge dipindhah —tandha sing padha sing tansah tak ukir ing sisih tong anggur lan tak sisihake kanggo dijupuk kurirmu . Aku mung nandhani tong paling apik ing mangsa iki." Dheweke manthuk. "Katone kita wis kabukten dadi mitra, kanggo sawetara wektu. 'Ijolan sing nguntungake kanggo kita loro, ta? ' Mungkin iki minangka berkah amarga pungkasane kita ketemu, adhep-adhepan, sawise pirang-pirang taun iki, nanging, disesali ing kahanan sing parah kaya ngene."

"Yang Mulia? Kardinal Jean-Francois Blasi?" pitakone wong lanang mau, ora percaya.

Blasi ngangkat tangane, tlapakane diulur. "Aku iki dheweke—sing setya lan biyen dadi panyedhiya anggurmu, maneh siap ngladeni kowe."

Bakul mau mesem. "Ya, kayane kowe ngerti sebagian saka pengakuanku."

sanajan sadurunge aku crita." Dheweke nggeleng. "Lan aku kerep mikir apa sing ditindakake Kardinal iki karo barang impor sing tak ijolke karo dheweke."

Blasi nyopot kembang kertas gagang dawa saka vas cedhak kono, mangsuli karo alis sing dhuwur, "Kaya sing sampeyan ngerteni, College of Cardinals iku kumpulan wong sing pikirane beda. Kadhangkala wong kudu entuk dhukungan setya saka wong liya—hadiah lan liya-liyane. Dadi "Dagang, aku ngira kowé ngerti apa sing tak karepake," Blasi muter kembang kasebut, mesem, lan ngedip marang dheweke.

Bakul mau mesem. "Kowé ora luwih apik tinimbang aku, merga kowé melu nglakoni iki."

"Lan aku ora tau ngaku semono akehe. Nanging, dina-dina iku wis ora ana lan tumindak kita wis suwe dikubur tanpa cathetan. Lan sanajan saiki, Tahta Suci sing mulya, utawa para bangsawan Genoa sing agung ora weruh apa-apa sing ora diitung —loro-lorone seneng banget karo kaluberan." saka kabeh perkara." Kardinal mesem ringkih, mriksa kelopak kertas kembang nganggo driji. "Kuwi wuta apatis saka kursi kabeh panguwasa gedhe, ta?"

Blasi ngambu kembang sing wis rusak lan niup bledug saka kelopake. "Nanging katone ana musibah sing padha sing dialami kita loro. Kowé dudu pedagang sugih sing tak kumpulake maneh; lan aku dudu Kardinal sing pinter sing kok eling-eling maneh." Dheweke mbuwang kembang kasebut ing lantai lan nyilangake tangane ing mburine. Dheweke goyang-goyang. "Oh, nanging kowé bisa uga nemokake rasa seneng ing salah sawijining barang impor Genoa sing diselundupake sing saiki ana ing Istana Baginda — piranti tripod sing rada aneh kanggo masak endhog. Isine rong lampu minyak, kanthi gambar naga biru sing dicet ing ndhuwure."

"Aku kelingan piranti kaya ngono— *Jendhela Endhog*, sing dibaptis déning Baginda Raja dhéwé—telu piranti kasebut nalika aku lelungan pungkasan menyang Marseilles. Kurirku nglumpukaké piranti kasebut kanthi aji banget— siji-sijiné alesan dhèwèké nampa piranti kasebut minangka dagangan. Pedagang kasebut numpuk bantal ing headboard lan nyangga awaké kanthi tegak. "Dadi, iki hadiah kanggo Raja, ta?"

Blasi nyedhaki meja samping.

"Ora persis—luwih-luwih, bagean saka ijol-ijolan."

"Kanggo apa?"

Blasi ngguyu. "Ya, yen kowe kudu ngerti: Kanggo ngamanake tentara."

"Tentara?" Wong lanang mau ndeleng dheweke kanthi kritis. "Lan aku iki jaran abang murub. Nanging, critakna kabeh."

"Nèk aku crita kabèh, kowé mesthi ora bakal percaya karo aku." Blasi nyelupaké loro gelas mau menyang wadhah cuci piring. "Mungkin saiki kita isa ngombé anggur iki?" Dhèwèké ngaturaké keramahan marang pedagang kuwi, sing njupuk cangkir lan kandha, "Ya, mungkin kanggo ngusir demamé—lan nèk Gusti Allah ngidinaké, malah Pati dhéwé." Dhèwèké ngucapké selamat tinggal kanggo Blasi lan ngombé separo cangkir kuwi.

"Argh!" Pedagang mau nggereng, anggur mili ing janggute. Blasi mambu saka gelase dhewe lan ngombe saka gelas mau. "Pait," Blasi sambat, karo nabok lambene. "Wis pira suwene anggur iki dibukak nganti panas awan?"

"Wiwit, Avignon. Sawisé krungu kabar babagan tekané pageblug ing Avignon, aku cepet-cepet lunga."

"Aku lali nutupi tonge." Wong lanang mau ngusap lambene ing lengen klambine.

"Srengéngé matèni aku," Blasi nyimpulaké.

Pedagang mau ngulu sisa gelase, nyender menyang meja, lan ngisi maneh cangkire. "Wong sing lagi sekarat ora ngombe kanggo ngrasakake," ujure karo nyender ing bantal lan ngrayakake Kardinal maneh.

Blasi ngangkat gelase, nguntal anggur pungkasan kanthi rai kaku. "Wong mati uga ora," dheweke sambat. Dheweke uga nyemplungake gelase menyang wadhah cuci kanggo diisi ulang.

"Kowé ora tenanan ngira bakal mati, ta?" pitakone bakul mau karo mesem.

Dhèwèké ndhangak lan nemokaké tatapan sing rada tegas— raut wajah sing tulus.

Esemane ilang lan ing wayah iku, mungkin Labatut wis weruh wiji kegilaan, sing wis

kasebar ing pandhita sing saiki ngadeg ing sandhinge. Pedagang mau ngalihake pandangane

lan ndeleng jendela ireng. Banjur dheweke nggumam karo alis sing diangkat, "Ya, aku

pancen ngarep-arep bisa mati kaya kowe ing pungkasan; aku ngakoni." Dheweke manggang

roti ing arah pandhita lan ngombe cangkir liyane. Banjur dheweke nyemplungake pialane

maneh ing mangkuk anggur. Dheweke nggresula. "Kondisiku saya parah." Dheweke ngusap

kringet lan ngrangkul bantal kanthi jero, ngelus-elus pialane nganggo tangan loro lan mesem,

mungkin, kaya bocah sing semangat ngenteni crita sadurunge turu. "Dadi, critakna babagan

tentara iki sing wis kokrebut lan apa sing ora bakal dakpercaya. Oh, lan babagan tatu sikilmu, yen kowe gelem

Blasi noleh lan mlaku-mlaku ing kamar, ngliwati sikil amben lan ngidak kembang kertas

kanthi rata. Nanging, mripate ndeleng liwat lantai lan menyang masa lalune. "Ya, aku ngerti

"Saiki ora penting. Iku dudu rahasia suci sing ora bisa diakoni wong mati marang wong sing lagi

sekarat." Dheweke mlaku luwih alon, karo mikir jero.

Bakul mau meksa, "Ya wis, terusna! Aja-aja bakul sing lagi sekarat iki wis mati sadurunge Kardinal sing

wis mati ngaku!" Blasi muter awak. Dheweke padha mandeng siji lan sijine lan mesem.

"Inggih sae," ujure Blasi, "Iki pisanan diwiwiti ing Avignon—ing Château Rouge, ing ngendi aku ndeleng

tontonan sing paling nggumunake." Blasi mlaku-mlaku ing ruangan karo pialane, terus ngawasi pedagang

kasebut nalika dheweke nuduhake crita babagan obrolan intim karo hantu sedulure sing wis mati—

babagan rasa ora gelem mateni kanca Kardinal supaya bisa

njukuk rahasia sing luar biasa saka Tahta Suci—saka penipuan sing cerdas kanggo nyolong kaca

sing dijaga ketat sing nggambarake cara kerja lawang menyang Neraka, dhewe—saka keahliane sing trampil

orquestrasi konspirasi nglawan Paus sing ora curiga sing ndadekake dheweke entuk hak a Tentara Raja —saka pengepungan Abbey sing durung tau ana sadurunge, kanthi korban jiwa sing sithik—saka dhemit-dhemite sing mbebasake sing bakal numpes kabeh tentara Inggris —lan, babagan pungkasane rencanane sing kebongkar liwat kelalaian Kapten sing kurang ajar lan tercela. Kadhangkala, pedagang kasebut obah arep ngomong, nanging Blasi narik kawigatene kanthi semangat pidato sing ora mandheg kaya sing ditindakake, nalika dadi pamicara superlatif sing asring nguwasani ruang rapat College of Cardinals. Lan sajrone kabeh iku, Blasi ngisi maneh cangkir loro-lorone nganti anggur ing mangkuk cuci entek kabeh.

Labatut mikir-mikir saka asal-usul keprihatinane sing saiki saya tambah lan nemokake pelakune. Senajan katon cilik, nanging tetep katon cetha kanggone, ana sorotan anyar lan ora wajar saka pandhangane Kardinal — sorotan aneh sing wiwitane ora digatekake. Koyone Blasi ngawasi dheweke saka rong arah sing beda, kanthi mripat sing apik sing ndeleng saka pundhake lan mripat sing ala sing mandeng tenan menyang jiwane. Dheweke rumangsa mripat putih kasebut ndeleng saka njero awake, lan ing endi-endi sekaligus.

Blasi metu saka kamar sedhela karo wadhah cuci tangan kosong, nanging bali karo kendi telung sikil sing kebak anggur. Sanajan dheweke nyelehake ing ndhuwur meja pojok, pedagang kasebut cepet-cepet mundur lan nyender kanthi ati-ati saka dheweke. Blasi pura-pura ora nggatekake , amarga dheweke sibuk banget karo tugas ngisi ulang lan mriksa cangkir wong lara kasebut , lan kanthi ati-ati banget nganti-nganti bisa uga nuduhake yen anggur kasebut minangka dosis obat sing diukur kanthi tepat. "Sethithik maneh kudune bisa nyuda ekspresi kelemahanmu sing saiki luwih jelas," ujare Blasi kanthi percaya diri kaya dokter sing wis praktik. Dheweke ngulurake piala sing kebak lan mesem sing mbujuk marang pasien sing katon ora bisa turu . Nanging, pedagang kasebut mung mandeng dheweke. "Jupuk cangkir kasebut," Blasi meksa, "Ngombe saka iku. Lebokake rasa laramu." Nanging, mripate pedagang kasebut mubeng-mubeng ing ruangan kaya- kaya nggoleki papan uwal kanthi cepet. Ing cahya surem saka candelarum, Blasi weruh kringet sing mili ing bathuke wong lanang kasebut . "Penyakitmu ndadekake kowe demam. "Tetep tenang lan turutana pituturku. Aku meksa kowe ngombe nalika isih cukup urip kanggo nyawisake cangkir." Blasi luwih condong menyang amben. "Coba!" dheweke mbengok, ora gelem ngerteni bunderan urin sing bengkak ing pangkone tamune .

Anggur nyemprotake nalika bakul mau nabok piala saka tangane. "Aja adoh—aku ora ngombe maneh karo wong kaya kowe!"

"Kaya sing kokkarepake," wangsulane Blasi kanthi kalem, ngadeg jejeg lan ngusap cipratan anggur saka klambine. Dheweke noleh lan nggatekake ngisi maneh cangkire dhewe.

"Sayange, aku kudu terus ngombe karo wong-wong kaya aku; lan ora suwe maneh, rasa lara sing saya tambah amarga kondisimu sing saya ringkih bakal njaluk kowe nindakake perkara sing padha." Kanthi rasa kebak

Sawise cangkir, Blasi bali menyang papan sing wis ditemtokake dhewe lan ngadeg ing jejere jendela, menehi papan sing cukup kanggo wong lanang kasebut supaya bisa nglumpukake ketenangan. Blasi ngombe cangkire, nglampahi wektu kanthi omongan sing ora sopan lan kanthi introspeksi sing ora normal lan ramalan sing ora nyenengake, sing ora pantes kanggo wong sing paling ora setya, utamane Kardinal Kolese.

Blasi nerusake mung karo gumaman, raine nyender ing kaca jendela, dheweke pura-pura ndeleng kanthi cetha liwat tinta wengi lan nyinaoni aliran wong sing liwat sing kena infeksi wabah; "Deloken wong-wong mau, kabeh mlaku kaya kolom mayit. Dheweke wis mati—kabeh . Deloken kepiye dheweke berjuang ing kahanan tanpa pangarep-arep; mung didorong dening kenangan sing apik lan impen sing langgeng." Dheweke nggresula jero, ngrasakake kenangane sadurunge menehi sambungan sing ora umum digabungake karo pandangan ngarep lan pandangan mburi; "Ing wayah esuk, kita bakal nemokake luwih akeh wong sing nglamun ing pinggir dalan; kanthi eseman sing wareg, awake dhewe sing wuda, lan laler sing dolanan ing mripate. Yen dheweke ngerti bebener babagan awake dhewe, mula dheweke bakal mandheg pura-pura urip lan wong-wong mau, mlaku—pura-pura urip. Mung ing pati dheweke bakal ngerti kabeh kahanane ; yen dheweke wong bodho amarga nyoba urip ing jagad sing Pati ditenun dadi kain rancangane. Ing pungkasan, ora ana makna donya sing bakal tetep suci. Lan apa kabecikan sing luwih gedhe sing bisa tahan karo pangarep-arep lan impen yen kabeh ilang karo laler ?"

"Aku ora percaya yen kowe iku pandhita," saudagar mau nggrundel. "Kowe sapa?"

"Sapa aku iki?" Blasi mesem. "Yen aku crita kepiye kedadeyane, kowe bakal ngerti sapa aku . Kabeh iki diwiwiti, cukup prasaja." Sawise meneng sedhela, dheweke ngresiki tenggorokane lan ngomong; "Nalika aku isih cilik, aku weruh barisan semut sing semangat munggah ing sisih wit gedhe sanajan pang-pange sing luwih dhuwur kobong amarga sambaran bledhek. Nalika kolom munggah ing wit, semut-semut kobong lan tiba ing lemah. Aku nyapu dheweke saka kulit wit, nanging luwih akeh sing ngetutake dalan sing padha. Aku ngidoni ing dalane, nanging dheweke ngubengi ludah lan terus munggah. Aku malah ngremuk sawetara, ngarep-arep liyane bisa langsung ngrasakake bebaya lan mbalik, nanging, dheweke isih ngrayap ing sekitar wong mati lan terus menek menyang geni." Blasi nggeleng lan mesem. "Ing misiku sing bodho lan bodho kanggo nylametake semut-semut kasebut saka geni, pang sing tiba ngremuk sikilku lan meh nglalu. Wayahe obah paling apik

saka aku, nganti tekan inti jiwaku , malah nganti ngowahi dalane nasibku—saka calon ksatria , dadi aku, minangka uskup." Dheweke nggeblak drijine. "Saka kedadeyan semut, dadi Kardinal Perguruan Tinggi, saiki kowe ngerti aku apa anane." Blasi noleh saka jendhela lan madhep pedagang kasebut, siyap-siyap nampilake awake dhewe kanthi tangan mbukak—kanthi isyarat kamulyan sing andhap asor. Nanging, kanthi mabuk, dheweke kesandhung ing meja samping,

vas-e tiba ing lantai. Dheweke ngeculake pialane lan tiba mundur, retak kaca jendela sadurunge nyender ing ambang jendela. Mripate mandeng sikile, ing ngendi pecahan vas sing pecah kasebar ing antarane kembang kertas sing compang-camping.

"Semut mati—umph— laler dolanan—umph." Pedagang mau ngece lan sambat nalika lungguh ing pinggir amben, narik sepatu bote.

"Kowé ora perlu sepatu," ujare Blasi, karo mlaku alon-alon nyedhaki dhèwèké. "Kowé kudu ngaso. Apa sing koklakoni?"

"Tetep aja!" Pedagang mau nuding dheweke karo mbengok, "Jaga jarakmu!"

Blasi kaku, mlakune sedela. "Ngapa kowe kudu ganti klambi?"

Wong lanang mau mbenerake klambine. Saka sangisore rambut sing kringeten lan acak-acakan, dheweke terus Mripate nuduh mandeng Blasi nalika dheweke nggereng, "Kanggo mbenerake apa sing salah. Aku kudu ninggalake omah dosa iki—lan saka roh sing ngaku-aku dhewe lan nyenyamah iki sing nyembah awake dhewe minangka Kardinal Blasi sing terhormat lan misuwur!"

Blasi mandeng kendi porselen sing dicet kanthi apik, kanthi permukaan sing mengkilat saka kembang biru cilik lan akeh anggur sing durung diresiki. Dheweke takon, "Lan apa sing bakal kedadeyan saka kesepakatan kita?"

Wong lanang mau ngringis amarga lara amarga kahanane sing saya parah. Dheweke nyisir rambute menyang mburi lan mandeng Kardinal kanthi cetha. "Iki duwekmu—barangku ; kretaku; jaranku—kabeh . Aku mung butuh awake dhewe kanggo menyang ngendi aku kudu lunga."

Blasi saiki ndeleng wong lanang mau minangka wong liyo— wong sing beda banget karo bakul sing nembe ditemoni. Wong lanang mau katon memar lan bengkak, kaya-kaya dipukul bola-bali; lan ing sudut cahya lilin sing pas, raine sing aneh katon mencorong amarga kringet sing rata. Sirahe katon kaya kethek, kanthi rai cekung sing aneh.

"Deloken awakmu," ujare Blasi karo rasa jijik, "Mati wae kowe nalika ngomong! Ora ana papan perlindungan liyane. Leren wae!"

Bakul mau manthuk lan sempoyongan menyang lawang. "Tenang wae yen aku bakal— kanthi tentrem, lan tanpa kancane Iblis." Dheweke ninggalake kamar, kanthi ati-ati mudhun ing undhak-undhakan sing mbukak, nggeser awake ing watu tembok kanggo nyangga langkahe. Blasi ngetutake saka mburine, meksa wong lanang mau turu. Nanging bakul mau ora nggatekake panjaluke Blasi lan mung nerusake, ngece dheweke saben langkah mudhun; "Sing duwe omah iki yaiku Pati! Aku isih urip, nanging aku wis mati! Aku konspirasi nglawan Panjenengane lan Gréja! Aku pembunuh Kardinal, Kepala Biara, lan biarawan! Aku mbukak gapura Neraka! Ayo dolanan karo laler sing ana ing mripate!"

"Aku ora ngomong kaya ngono!" wangsulane Blasi. Dheweke nyenderake dagune ing dhadhane lan nggoleki memori sing mendhung sadurunge takon, kanthi ora percaya; "Apa aku ngomong kaya ngono?" Dheweke mandheg ing undhak-undhakan lan nggantugake gelas kebak ing sandhinge, kanthi kikuk nyiram anggur ing klambine. "Supaya kita "Apa kowe isa dolanan karo laler?" Dheweke nyenderake sirahe sing abot ing tembok lan mesem sinis. "Mungkin anggur iki wis nglelebke rasa indraku. Nyuwun pangapunten; aku kudune nggatekake ilatku." Dheweke banjur ngoyak bakul kasebut, sing terus maju, lan nyekel lengene. "Ora! Aku ora bakal ngomong apa-apa maneh. Ayo; kowe kudu bali menyang kamar!"

Bakul mau nyingkir saka tangane Blasi sing isih nyekel, ninggalake undhak-undhakan, lan mlaku ngliwati pawon sadurunge nyender ing perapian watu. Dheweke nggoleki panggonane lan nemokake barang-barange, ditumpuk akeh lan nutupi meh kabeh ruangan. Ing sebrang dalan, ana lampu lenga sing murub ing ndhuwur tong anggure lan geni sing murub-murub ndadekake papan sing rame dadi lega banget. Dheweke mandeng bayangan lantai sing ngambang nalika dheweke ngukum Blasi kanthi tuduhan ora langsung; "Lan sikilmu saiki wis mari nalika umume wong bakal mati amarga tatu kaya ngono. Kepiye bisa kedadeyan, aja-aja—ah; ya—amarga swarga ndedonga supaya kowe apik-apik wae!"

Wong lanang mau kesandhung ing lantai lan cepet-cepet nggremet ngliwati pepeteng—liwat pirang-pirang tikungan lan belokan, ing labirin sing digawe dhewe. Pepeteng nguntal dheweke, mung kari swarane sing nguwuh, "Saint Denis, tutupi dalanku! Tutupi aku!"

Blasi mbengok menyang arah swarane bakul mau, "Saka sapa utawa apa dheweke kudu nutupi kowe? Ayo padha kumpul! Wabah iki wis nggawe kowe lara banget." Blasi sempoyongan sawise dheweke, ngombe anggure. "Mbalik maneh, aku kandha!" Tumpukan-tumpukan sing peteng ambruk ing antarane awake dhewe kanthi swara sing kontras nalika panci lan wajan rame, lan kaca lan porselen pecah ing watu-watu ubin. "Aku weruh kowe ing kono! Tahan awakmu dhewe!" Kowé wis edan!

Wong lanang mau mlumpat saka pojokan peteng lan muter-muter nganggo sekop, ladinge mung nyapu raine Blasi. Cahyane sing surem ngyakinake Blasi supaya ngangkat sekope. tangane—lan pialane. Pedagang mau nusuk alat kasebut menyang raine pendeta, nuduhake tekad sing kuat. "Apa aku kudu nggali *kuburanmu* bengi iki?"

"Ora perlu," wangsulane Blasi, karo nyerah. "Apa aku ora perlu nyiyapake lemahmu, kaya sing kokkarepake?"

"Ora perlu! Minggir saka aku," pedagang kuwi ngidoni.

Blasi kedhip lan mundur sawetara langkah sadurunge ngusap ludah pedagang saka ngisor mripate. "Kaya sing kokkarepake, Monsignor Labatut. Maksudku kowe ora duwe niat ala."

"Kowé wis kerja sama karo Iblis, nganggo klambi kaya pendeta," gereng pedagang mau, nusuk Blasi nganggo pedhang lan nggebug dhèwèké mundur luwih adoh, ngliwati tumpukan watu sing kasebar.

lantai sing ruwet.

Blasi kesandhung kikuk nalika ndeleng barang-barang liyane, nanging dheweke isih bisa nyegah pialane tumpah. Pedagang kasebut cepet-cepet mlayu saka pojokan, mlaku dhuwur ngliwati reruntuhan, nalika cepet-cepet nggawe garis menyang lawang mburi chateau nalika dheweke sambat. "Simpèn kabeh iki—kabeh rempah-rempah sing tumpah; saben sendok sing rusak, lan saben tetes anggur sing pait! Mung, piranti sing sithik iki duwekku," dheweke nggereng, ngobahake sekop kanthi dhuwur. Nalika ndeleng mburi sedhela, putih mripate sing liar bisa uga luwih sumunar tinimbang cahya lampu. "Wah, pancèn!" Blasi sarujuk karo bakul sing edan mau; "Iki duwèkmu; kaya sing kok omongké! Jupuk waé."

Wong lanang mau noleh lan ngadeg kaku ing panggonane ngadeg. Wong loro mau padha mandeng siji lan sijine nganti suwe banget nganti bisa ngrasakake swara jangkrik ing wayah sore sing monoton, panas sing nyesek lan ambu sing ora enak sing isih ana ing njero omah.

Blasi narik ambegan jero lan mecah kasepen; "Dadi, apa sing arep koklakoni karo sekop iki?" Dheweke nyolong seteguk anggur, ijolan pandang antarane lading alat lan mripate nyengat ndeleng wong lanang mau kegilaan sing disebabake penyakit.

Pedagang mau pungkasan mesem karo kuwatir. "Ora, Monsignor; kowe dudu abdine Gusti Allah. Asu sing klelep bakal nemokake janji swarga sing luwih akeh tinimbang wong sing ana ing kuburan sing koksiapake kanggo dheweke! Aku ndeleng kowe minangka setan sing paling ala, ndhelikake ilatmu sing cagak ing sangisore topeng kesalehan nalika kowe tetep ora bisa dikendhaleni kanggo nggawe kejahatanmu." "Aku iki sing dakkandhakake," ujare Blasi. "Aku iki Kardinal sing mbantu kowe ing urusanmu sadurunge." Dheweke nuduhake tong kayu. "Tong kuwi asale saka Gudang Agung Istana Kepausan, sing aku dadi siji-sijine pengawas." Dheweke banjur ngobahake pialane menyang pedagang kasebut, kaya-kaya arep ngucapake salam marang dheweke. "Sanajan pait, aku ngerti anggur iki saka rasane; iki dudu jinis sing biasa. Kajaba iku, aku ngerti awake dhewe minangka abdine Gusti Allah lan Prancis; sanajan aku katon medeni kanggo wong sing kena penyakit utawa—asu klelep—kaya sing kokkandhakake. Kanthi mangkono, tawaranku isih tetep bener—yaiku aku bakal ngubungi kowe kanthi saben penghormatan, ritual, lan pandonga sing kokkarepake saka imam sing berpengalaman."

Bakul mau ndeleng dagangane sing kasebar, ketoke mikir babagan tawaran kasebut, kaya-kaya krungu bab iku maneh. Dheweke ngalihake perhatian menyang Blasi lan menehake sekop luwih akeh. kanthi ngancam. "Lan?"

Liwat sorotan cahya samar sing mecah bayangan lan nyapu lantai, Blasi ndeteksi jaran cilik ing tengah-tengahe bekal sing kasebar—potongan patung porselen kasebar ing watu-watu ubin, amarga wis diidak-idak. Endhase jaran cilik pucet ana ing jejere tumit sepatu bot pedagang. Kaya pedagang kasebut, Blasi noleh lan mriksa lingkungan sekitar sing padha, ketoke ngowahi awake menyang gambar sing luwih gedhe nalika dheweke mikir apa sing langsung dikumpulake minangka

kahanan referensi bunder lan satir sing individu lan koyone enigmatis. Owah-owahan sing cukup gedhe saka kedadeyan-kedadeyan kasebut, dheweke ngrenung, yen dolanan porselen sing saiki wis rusak iku minangka hadiah sadurunge kanggo keponakane, sing dipikolehi saka transaksi rahasia barang selundupan saka kapal Genoa lan, sing kemungkinan gedhe asale saka pedagang sing ngadeg ing ngarepe. Kajaba iku, tong anggur sing saiki pait mesthi asale saka transaksi ora langsung pedagang karo dheweke ing jaman kepungkur, nalika Blasi rutin nyelundupke tong saka toko ruang bawah tanah istana kepausan minangka ijol-ijolan impor langka, sing banjur digunakake kanggo barter kuliah lan suap politik — impor langka *persis* kaya patung porselen Timur Jauh sing rusak.

"Lan? Banjur kepiye? Wis rampung," pedagang mau mbengok, karo nyipitake mripate, kaya-kaya arep meksa Blasi supaya mbukak rincian kontraktual sing sengaja ora katon saka ramuan Faustian utawa kesepakatan sing digawe setan.

Blasi nglipur wong lanang mau kanthi sikap sing kaya wong sing takon mung kanthi esem sing kesel lan nada sing meneng ing pungkasane wangsulane; "Lan—aku bakal nggunakake tembung-tembung liyane kasebut kanggo ngladeni kowe." Lagian, kepiye maneh carane kowe nemokake swarga tanpa pandongaku kanthi tembung liya?" "Nganggo tembung-tembung setan lan tembung-tembung ala? Ah! Kaya sing dakkira," ujare pedagang mau karo nyodorake sekop menyang Kardinal. Nanging Blasi tetep ngadeg, ora obah; mandeng kosong menyang jaran sing rusak; kesasar ing memori bocah enom sing biyen mabur luwih cepet tinimbang malaikat—lan mungkin kanthi kekuwatan sing gedhe banget nganti angin sing apik nggatekake lan nyapu dheweke saka kabeh mau bocah lanang mau ngerti, minangka jagad sing rusak sawise 'pestinense' sing ala lan ora saleh .

Blasi nggigit lambene; dheweke manthuk tanpa rasa tresna. "Sayang, aku kudu meksa kowe saiki ninggalake omah gedhong iki lan pekarangane. Kowe oleh nggawa piranti iki lan apa wae sing bisa kokgawa; nanging, jaran lan tong anggur saka Yang Mulia tetep ana ing kene minangka persepuluhan lan barang-barang saka Tahta Suci."

"Aku ora butuh jaran! Lan kowe bisa uga klelep ing anggur—aja nganti aku nandhang sangsara amarga awakmu sing nistha lan ora bisa diapura," wong lanang mau nggereng.

Blasi ambegan banter lan ngangkat alis. "Tanpa *pamitan*, aku percaya yen kowe bakal nemokake dalanmu, ya?"

"Pancen, aku bakal," saudagar mau nggrundel, karo nurunake sekop. Dheweke mundur menyang lawang lan mbukak saka mburine. Angin adhem nyebul ruangan lan nuduhake ambune udan sing alus. Jangkrik muni banter ing kadohan. "Aku duwe kuburan sing kudu digali nalika aku

nduwé sarana. Lan aja nyoba ngetutaké aku." Kilatan ing langit wengi nuduhaké dhèwèké mung minangka siluet kanggo Blasi.

Blasi nentremake pedagang kasebut. "Aja kuwatir, *Monsignor Labatut*. Aku wis pasrah karo tetep ing kene, kebanjiran urusanku dhewe." Dheweke miringake pialane lan mriksa tingkat kekosongane. "Malah nganti klelep ing kono."

Dhèwèké ndelok bakul ngupas rambut sing kebak kringet saka rainé, nyandhak sekop ing pundhaké, lan mlaku mlebu ing wayah wengi. Blasi kanthi ati-ati ngetutaké dhèwèké menyang lawang sadurungé nyender ing pigura lawang mlebu kanthi lesu. Dhèwèké muter-muter gelasé, ngangkat roti panggang setengah ati menyang tamu sing arep lunga, lan ngringis nalika ngombé. nguntal anggur sing wis tercemar pungkasan. Dheweke nggresula nalika gludhug muni.

Ketoke, bakul mau weruh isyarat—dheweke mbengok bales marang Blasi. *“Oui! Salut, Diable!”* Blasi mlebu maneh ing château lan ngamanake lawang mburi, pikirane bebas saka kabeh kajaba wastafel sing kebak lan amben kosong, sing loro-lorone arep digunakake minangka panglipur terus-terusan.

Ing njaba château, wong lanang sing lagi sekarat mau mlaku sempoyongan ngliwati suket-suket sing saya dhuwur, nyapu benang sarang laba-laba sing rusak, kepompong sing compang-camping, lan eri sing berdiri, nalika dheweke nedonga marang Gusti Allah, Yesus, Santo Christopher, lan saben martir liyane sing diberkahi sing duwe kuping kanggo ngrungokake panyuwune kanggo tuntunan. Kanthi mburi madhep dalan, dheweke ngadeg ing mburi pekarangan omah gedhong lan nerusake misi sing wis ditemtokake dhewe, mlaku sempoyongan menyang cakrawala ireng alas sing durung disentuh—kanggo dheweke, pati saiki wis dadi perkara pribadi, ora kanggo dienggo bareng karo wong liya kajaba awake dhewe lan Gusti Allah. Sayange, mung kilat sing madhangi dalane, cahya lintang sing biyen saiki ana ing mburi mendhung badai sing nyedhaki. Lan ing sangisore langit sing rame, kilatan swarga nuduhake sepasang sepatu bot ijo sing dhuwur, digawe kanthi apik, dijahit kaping pindho, lengkap karo rumbai manset lan pengikat logam, kabeh mau kaya segara suket peteng sing pungkasane klelep.

Kuwi pisanan lan pungkasan Kardinal Blasi begja bisa ketemu langsung karo pedagang sing tau misuwur, Jean-Baptiste Labatut; makelar utama impor Timur Jauh lan anggur pilihan paling apik sing tau dikenal Prancis.

~*~

Pati lan karusakan iku kabeh. Infeksi ireng nyebar ing saben kutha lan kutha ing Prancis, nggawe ati komunal dadi sepi kanthi anane sing ngrusak lan ora kendhat. Para petani cilik pindhah dadi warga sing rame, ngobong kabeh desa nganti rata karo lemah, nalika nganut gagasan umum sing ora masuk akal: ora ana kejahatan sing bakal menang ing Prancis anggere dheweke cukup wani kanggo ngobong saben kutha. Nanging, penularan kasebut obah ing antarane wong akeh sing ora bisa diatur kaya geni alas, ninggalake dheweke ireng kaya geni.

awu saka bangunan sing diobong.

Amarga kepengin banget menehi katrangan babagan cara kerja lan asal-usul Wabah Agung, ing wulan Oktober 1348, Raja Philip nemoni fakultas-fakultas terhormat Universitas Paris. Sakwise kuwi, dewan sing dipilih saka maneka warna disiplin ilmu padha nganakake rapat, rembugan kanthi rahasia ritual, lan ngaturake panemune marang Philip ing dokumen sing diarani *Treatise of the Paris Consilium*. Upaya kolektif kasebut nemokake sawetara kemungkinan panyebab wabah kasebut, kalebu susunan planet, uap lemah sing dibebasake saka lindhu, lan partikel beracun sing digawa angin lembab saka rawa-rawa sing bosok. Nanging, komentar kasebut mung kumpulan spekulasi sing ora bisa mbukak sebab utawa tamba. Lan sanajan Iblis ora ana ing rincian dokumen kasebut—sanajan Kejahatan ora ana ing kanon panyebabe—eksposisi klinis kasebut minangka upaya sing pantes kanggo ngatasi anane kekejian sing terus-terusan lan misterius iki. Nganti saiki, meh sepuluh yuta wong Eropa kebak pati kanggo peduli karo sebab. Sawise kabeh, pungkasane, wong mati tetep mati—umume.

Wabah Maut Ireng kuwi geni neraka sing nggegirisi, ngobong rai Eropa lan ngobong umat manungsa, sing mung kaya wit enom ing badai geni sing kebakar. Kaya senjata sing kobong, garis-garis Penyakit Iblis sing maju tekan luwih adoh ing pedalaman, mbentang lor lan kulon kanggo nyekel wilayah sing resik nalika ngamanake kekuasaan ing saindenging bawana. Siji mbaka siji lan saka ujung nganti ujung, negara-negara mlengkung kaya peta sing kobong.

Spanyol njeblug, ninggalake sebagian gedhe kutha-kuthane sing kena pengaruh konsep sing rada anyar—kuburan tanpa reged. Ing mangsa panas sing ora mandheg, wabah kasebut ngebaki kutha-kuthane lan, ing panas sing nggegirisi, wargane ora bisa mbedakake apa dheweke kringeten amarga panas musim utawa demam dadakan. Umume wargane bisa uga nyalahke panas awan kasebut, nanging setengah ora bisa kanthi gampang nganggep tunas ireng anyar ing sangisore ketiak mung kringet utawa uap. Pancen, wabah kasebut minangka algojo sing cepet lan ora pilih-pilih; sing sehat turu mung kanggo turu kaku nalika srengenge munggah. Lan kanthi mangsa panas sing terus-terusan lan panas sing terik ing Spanyol, banyu resik sing adhem dadi perak cair. Sayange, akeh sumur komunal sing kena kontaminasi sisa-sisa tangga teparo sing bosok. Sawetara nuduh wong Yahudi amarga ngotoran banyu; lan liyane nuduh wong Muslim; nanging aneh, kanthi kedadeyan apokaliptik kaya ngono marang penduduk Kristen, mung sawetara sing nyalahke Iblis. Nanging, kanggo warga tuwa sing ringkih banget kanggo ninggalake omahe lan wani nimbang ngombe seteguk wae saka sumur, pilihane cetha kaya banyu sing dikarepake—nyerang penyakit utawa ora dehidrasi. Sanajan mangkono, kanthi rasa putus asa lan nekat, d

saka cangkir, ndedonga kanthi jero, lan gabung karo tangga teparone ing kuburan kutha-kutha sing resik .

Ing papan liya, kutha-kutha lan désa-désa ing Inggris uga ambruk kaya ing Spanyol. Sanajan ana peraturan pelabuhan sing ketat, wabah kasebut kaya maling ing wayah wengi, nyolong dalane. liwat kali lan nyolong ngliwati pelabuhan London lan Bristol. Sawise kandas, penyakit kasebut njeblug. Dokter, imam, lan politisi metu mlumpat menyang kuburane; lan kaya segara lemming sing borok, setengah saka pedunung kutha-kutha kasebut ngetutake. Ing mangsa panas taun 1349, wabah kasebut nyebar menyang lor, ngrusak pedesaan Inggris, ngukir dalam liwat kutha-kutha Norwich lan Chester sing rame nalika mlebu menyang Wexford, Irlandia. Ing pungkasan taun kasebut, Black Death nginfeksi kabeh kutha paling lor ing wilayah kasebut , kalebu Edinburg, Skotlandia. Kanthi cincin ireng ing sekitar kelenjar getah bening abang—kanthi kanthong kebak posie kanggo ngusir bosok, luwih saka sapratelo wong Eropa wahing lan tiba mati.

Wektu muter kaya mripate wong sing lagi sekarat lan dina-dina ngetutake awake dhewe kaya ambegan sing megap-megap saka pati sing wis mesthi. Wong lanang lan wadon nyingkiri kutha-kutha kanggo nggoleki panganan. Nanging, dheweke nyisir sawah-sawah sing ditinggal, mburu kewan ing alas sing ora disentuh, lan nggoleki kali-kali ing pegunungan, kanthi nekat nglumpukake panganan sing cukup kanggo urip ing mangsa dingin. Kulawarga-kulawarga ndhelik ing mburi lawang, sing ditandhani abang ing njaba, lan ngamanake ing njero nganggo tumpukan watu abot; piranti pertanian sing disangga ing tembok sing jejer minangka senjata sing wis siyap. Lan nalika mangsa dingin pungkasane teka, akeh warga Prancis tengah sing kesibukan banget karo lawang minangka titik mlebu, ora nggatekake kepastian langit-langit omah.

Setan-setan Gatestone ing Biara ora tau tekan tujuan sing dituju Kardinal Blasi — kutha Calais, Prancis, lan tentara pendhudhuk Inggris. Nanging, mung didorong dening petenge kesurupan setan, patung-patung chimera mabur iki ngumbara ing langit Prancis sore, nyebar metu kanthi kabut sing nyebar lan melepuh, lan pungkasane tekan pinggir desa *Murat*, ing ngendi patung-patung kasebut nabrak gendheng jerami minangka pukulan karusakan.

Gravitasi saka kedadeyan sing ngremuk desa Murat, mung bisa diukur lan diapresiasi dening sawetara minion jagad bawah tanah; dhemit-dhemit sing luwih tuwa lan luwih berpengalaman saka alam Tartarus sing mbebayani lan, sing dadi pengawas ing Istana Hades. Pancen, dheweke diwenehi kebebasan kaya ngono kanggo nggawe akeh penderitaan Neraka sing ora bisa disebutake. Dhemit-dhemit iki sing nduweni patung Grotesque saka Grotesque sing wis suwe mati ing katedral yaiku

mung rekayasa spiritual saka legiun Lucifael sing dikutuk. Figur-figur watu kasebut ora didorong dening urip daging lan balung sadurunge. Dheweke bisa uga gampang dibandingake karo ora luwih saka 'watu mabur', sing dienggoni roh-roh dhemit sing mbuwang jiwane sing ala liwat portal Gatesstone sing sebagian rusak, karo awake dhewe sing isih dikunjara ing Neraka, amarga mung loro saka telung Gatesstone sing kalebu Segel Agung sing wis '*dikunci*'. Mung wae, anggare Canello Monastery Gateway Stone tetep ditutup, sanajan Segel Agung wis ringkih, isih dadi layanane. tujuan sing suci lan wis direncanakake; lan dhemit-dhemit jagad ngisor iki mung bisa ngganggu jagad kanthi wujud tanpa daging kaya roh-roh sing kerasukan, hantu, setan biru, incubi, succubi lan liya-liyane. Lan saka kabeh incubi lan succubi sing dibuwang menyang Neraka—lan ana akeh—Lucifael dadi *Ratu Succubus*, dadi penyiksa utama lan pelaku laku jina spiritual, mbuwang rupa lan kepinginan jahat marang Putra-putra Manungsa sing turu lan ora bisa mbela, lan ninggalake legiun keturunan Eljo lan Elioud sing disulap, saka daging lan balung ing bumi, kasebar ing jagad iki minangka akibat saka kejahatanane. Lan Dheweke ora duwe kepinginan keibuan kanggo njamin keamananane—nanging, kaya Lazarus, ninggalake Dheweke kanggo ngurus awake dhewe.

Awaké dhéwé utawa bakal tiwas nalika fajar pisanan muncul sing ora bisa dihindari.

Sanajan mangkono, Neraka ora wareg. Ing mangsa-mangsa sing liwat ing taun neraka liyane, wabah kasebut nyebar ing Prancis Tengah kaya kain sing ethereal. Lan ing wektu-wektu paling peteng sajrone Anane, kabut sing nggegirisi lan watu Grotesque sing mlaku-mlaku ing Biara ngaku dadi papan infestasi lan karusakan sing saya amba. Banjur kedadeyan, ing pungkasan taun 1350, saben warga desa *Vic-sur-Cere* lan *Saint-Flour* nyakseni kengerian dhemit kaya chimera sing ngepung langit wengi minangka penutup gagak. Warga desa njerit lan buyar; Nanging, ekspresi teror sing langgeng, sing bisa diarepake bakal disimpen ing sisa-sisa paling ora siji rai korban, ora ana ing saben penghuni sing mati—ora ana sing duwe sirah—ora ana siji tengkorak sing kapisah saka sisa-sisa liyane sing kasebar. Lan mutilasi massal iki umume ora diucapake, yen ora amarga ora ana laporan langsung banjur amarga ora peduli karo pati. Sawise kabeh, saben kutha, kutha cilik, lan desa gagal kanthi cara dhewe lan ambune angin mung dadi peringatan kanggo wong sing slamet saka wabah migran supaya milih dalan sing kurang ditempuh—kanggo ngindhari kabeh asal-usul

ambu-ambu ora enak.

Nanging, daging lan sandhangan terus tiba saka balung sing wis pucet, nandhani dina-dina sing wis kliwat saka salah sawijining rancangan Neraka sing luwih cerdas. *Wabah Agung*, sing diwiwiti mung karo siji manuk—mung siji manuk dara Cina sing diuripke maneh dening setan—wis kasil ngrusak sebagian gedhe umat manungsa. Sanajan dadakan teka, wabah kasebut dadi awu sing netes ing angin sing lagi sekarat. Kaya pedhang sing diayunake banget utawa mantra kejahatan sing diuncalake kanthi liar, wabah pati sing amba iki ngethok saben urat Eropa sadurunge bali menyang jantung.

Tiongkok. Lan nalika kabeh dhuwit rekeh dikumpulake saka mripate wong mati—nalika riak pungkasan Kali Styx mandheg, wabah kasebut wis ngrusak rong puluh papat yuta wong lanang, wadon, lan bocah-bocah Eropa dadi lemah. Ing Tiongkok, telung puluh lima yuta jiwa ilang. Mayuta- yuta wong ing daratan India lan Afrika dicopot saka urip; kabeh dadi korban Panen Apel Ireng Lucifael . Nanging, amarga angka garing ora mesthi mindhah pikiran kanggo mbandhingake proporsi fana lan sejarah kaya sing cukup kaya mung perspektif sing diterapake kanthi bener—yen kabeh wong Eropa sing mati ditumpuk siji lan sijine ing kuburan sing padha, jerone plot kasebut bakal ngluwihi telung puluh enem atus mil. Luwih-luwih maneh, yen kabeh wong China sing mati padha manggon ing kuburan sing padha, jerone bakal nyemplung meh limang ewu telung atus mil menyang kerak bumi.

Kanggo Manungsa, Wabah Agung iki luwih jero tinimbang jugangan enem kaki —luwih jero tinimbang rasa wedi sing ora bisa dimangerteni—lan tiba menyang Neraka, saka ngendi wiwitane kedadeyan. Lan kanthi kabeh korban sing diitung, separo jagad sing dikenal tiba lan mati nalika sawijining imam agung Tao lan Grotesque saka *Kuil Naga Mabur sing dicekel*, saka *Telung Ngarai Agung* ing Tiongkok Tengah, wani mbukak segel pisanan saka telung Jurang Agung. Kabeh kedadeyan kasebut kedadeyan ing kaca-kaca Sejarah sing luwih peteng, kaya sing biasane kedadeyan.

[Pungkasan Bab 12]

Karya sastra iki digawe

d khusus kanggo dedikasi

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Muga-muga warisane tetep urip ing njero ati kita kabeh —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~